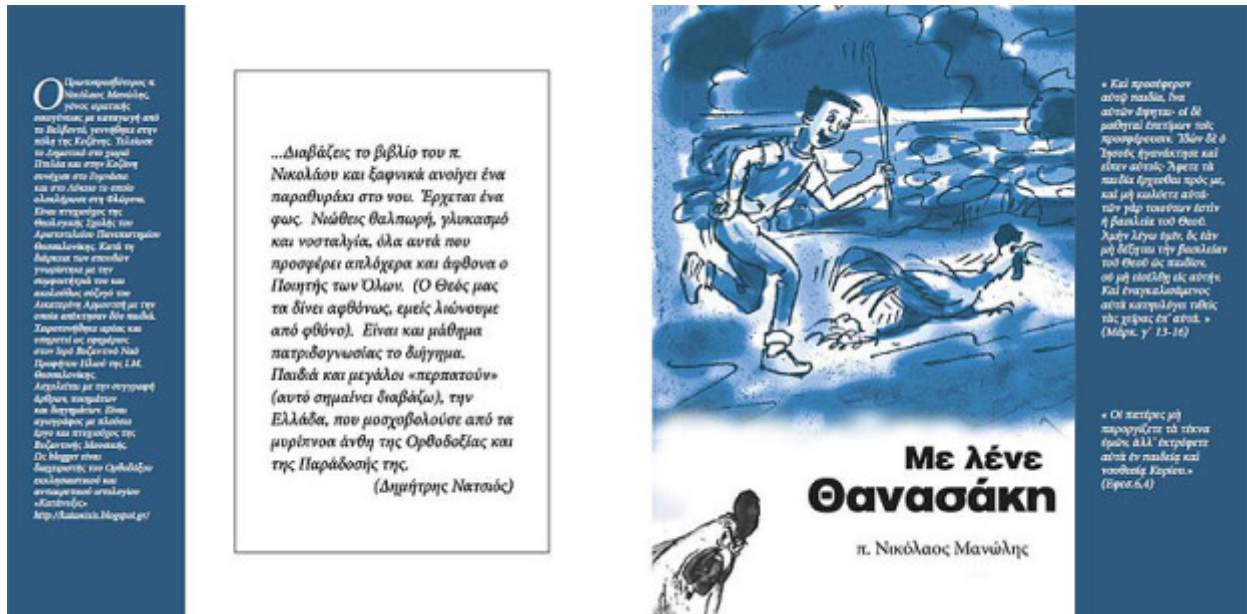

Βιβλιοπαρουσίαση του παιδικού βιβλίου με τίτλο: **Με λένε Θανασάκη**

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

Πρόλογος Δημητρίου Νατσιού

Μπορείτε να δείτε το Βίντεο: Ο κ. Δημήτρης Νατσιός διαβάζει τον πρόλογο του στο παιδικό διήγημα του πρωτοπρ. Νικολάου Μανώλη »Με λένε Θανασάκη«

<http://www.youtube.com/watch?v=WD3zSyQbh4Q&feature=youtu.be>

Υπάρχει μία φεγγοβολούσα λέξη στην αιθαλή γλώσσα μας: ο γλυκασμός, που σημαίνει αγαλλίαση, χαρά, το αίσθημα της γλυκύτητας όταν βλέπεις, ακούς ή διαβάζεις κάτι.

Η λέξη δεν πέρασε απαρατήρητη από τους υμνωδούς και μελωδούς της Εκκλησίας μας, που την μαστόρεψαν για να μεγαλύνουν το Ρόδον το Αμάραντον της Ορθοδοξίας: την Θεομάνα μας, την Παναγία. «Ο γλυκασμός των Αγγέλων» ψάλλουμε στα Εξαποστειλάρια του Παρακλητικού Κανόνα.

Διάβαζα το διήγημα του πρωτοπρεσβύτερου Νικολάου Μανώλη, ξεφύλλιζα τις σελίδες του και αισθανόμουν αυτήν την ηδύτητα, τον γλυκασμό, τον κρυμμένο στα «φυλλώματα» του βιβλίου.

«Τρία πράγματα μας απόμειναν για να μας θυμίζουν του παραδείσου τα κάλλη» έλεγε σοφός της εποχής μας: το κελάηδισμα των πουλιών, το άρωμα των

λουλουδιών και το γέλιο των παιδιών».

Αυτά ακριβώς που λείπουν σήμερα από τις πολυκατοικημένες τσιμεντουπόλεις μας, στις οποίες αντικρίζουμε τα έργα των χειρών μας, φαγωμένα από το σαράκι της αθείας και λησμονήσαμε το «λίαν καλό» έργο του Θεού, που χωρίς να έχει στόμα διηγείται την δόξα Του.

Ο πατήρ Νικόλαος με την απαλή, λεπτή και καλοσυνάτη γραφή του, μας επαναφέρει στην τάξη. Μας υπενθυμίζει – και πολύ με συγκινεί ως δάσκαλο Δημοτικού Σχολείου – ότι αν πάψει να νοστιμίζει τον κόσμο μας το γέλιο και η χαρά των παιδιών, τότε η ζωή μας καταντά «μαυροφόρα απελπισιά» και «χειροπιαστό σκοτάδι».

Ο συγγραφέας στρέφει το βλέμμα του στην ωραιότητα των έργων του Θεού και αντλεί τα προσανάμματα για να ζωγραφίσει στο χαρτί τις όλο φως και παιχνιδίσμα εικόνες του. Ωραία η γλώσσα του. Παίρνει λέξεις που κυκλοφορούν γύρω μας και τις ντύνει με την ποιητική γλώσσα. «Οι μέλισσες περιτριγύριζαν το σώμα ... το βουητό τους σαν ισοκράτημα ψαλμωδίας σιγοντάριζε τη στιγμή». Οι λέξεις, αυτό το μάλαμα του λαού, όμορφα συνταιριασμένες, δίνουν στο κείμενο «ζώσα μορφή».

Το βιβλίο είναι γραμμένο για παιδιά. Γνωρίζω εκ πείρας πως δεν υπάρχει πιο δύσκολο πράγμα να μιλάς και να γράφεις για παιδιά. Πώς να ζεστάνεις την καρδιά τους, ιδίως στις μέρες μας, που είναι «σβησμένες όλες οι φωτιές οι πλάστρες μες στη χώρα»;

Πήρα και διάβασα σελίδες από το βιβλίο του παπα-Νικόλα στους μαθητές μου, παιδιά έκτης Δημοτικού, γεμάτα δροσιά και αθωότητα. Εχάρησαν χαράν μεγάλη». Έλαμψε το πρόσωπό τους. Άκουγαν με ανοιχτά και άγρυπνα τα μάτια της ψυχής τους. Απάλυναν, ημέρωσαν, ξεκουράστηκαν. Σκέφτομαι πόσο μας λείπουν από τα σχολικά βιβλία, κυρίως Γλώσσας, τέτοια κείμενα, ιαματικά θα τα ονόμαζα, σαν την νοσταλγική διήγηση του ιερέα-συγγραφέα.

Έγραφα «νοσταλγική». Τι είναι νοσταλγία; Ο πόνος, ο πόθος της επιστροφής στην πατρίδα. Στα χρόνια μας – το βιώνουμε – αυτό που βλέπουμε γύρω μας, δεν είναι ο τόπος μας, «αλλά ένας εφιάλτης με ελάχιστα φωτεινά διαλείμματα, γεμάτα με μια πολύ βαριά νοσταλγία. Να νοσταλγείς τον τόπο σου, ζώντας στον τόπο σου, τίποτε δεν είναι πιο πικρό» θρηνεί ο Σεφέρης.

Γυρίζει πίσω ο πατήρ Νικόλαος, βρίσκει τον αληθινό τόπο μας, την Ελλάδα του φιλότιμου, την Ρωμιοσύνη της «έντιμου πενίας», που λέει ο Παπαδιαμάντης, του χωριού με τους απλούς ανθρώπους, που είχαν στήριγμα την πίστη στο Χριστό και απαντοχή την Θεοτόκο και τους αγίους, σαν τον Αϊ-Γιάννη τον Πρόδρομο, τον

προστάτη του χωριού, στο οποίο ζούσε ο Θανασάκης, ο πρωταγωνιστής του διηγήματος. Και όπως συνέβαινε παλιά, πριν μας σακατέψει η πολλή η «πρόοδος» και τα άρρωστα φώτα του δήθεν εξευρωπαϊσμού μας, «ωράισμα και κλέος» βοηθός και προστάτης των χωριανών, ο πράος και ταπεινός παπα-Ηλίας, ο ιερέας του χωριού. Πόσο νοσταλγούμε σήμερα αυτές τις ήσυχες και τρυφερές εικόνες των παιδικών μας χρόνων!

Διαβάζεις το βιβλίο του π. Νικολάου και ξαφνικά ανοίγει ένα παραθυράκι στο νου. Έρχεται ένα φως. Νιώθεις θαλπωρή, γλυκασμό και νοσταλγία, όλα αυτά που προσφέρει απλόχερα και άφθονα ο Ποιητής των Όλων. (Ο Θεός μας τα δίνει αφθόνως, εμείς λιώνουμε από φθόνο). Είναι και μάθημα πατριδογνωσίας το διήγημα. Παιδιά και μεγάλοι «περπατούν» (αυτό σημαίνει διαβάζω), την Ελλάδα, που μοσχοβολούσε από τα μυρίννα άνθη της Ορθοδοξίας και της Παράδοσής της.

Ευχαριστώ τον πατέρα Νικόλαο, που σε τέτοιους καιρούς, της ισοπέδωσης των αξιών και της περιρρέουσας υλοφροσύνης, μας χαρίζει το θαυμάσιο βιβλίο του. Πάντοτε, ανάμεσα στα έντυπα σκύβαλα και περιτρίμματα, που μπαζώνουν τις ψυχές των παιδιών μας, λάμπουν και τα πετράδια. Ένα τέτοιο πετράδι είναι και το βιβλίο του π. Νικολάου.

Γι' αυτό αξίζει και πρέπει να διαβαστεί απ' όσους αγαπούν, αυτή που πολύ όμορφα ονομάζει η Εκκλησία μας, την φιλοκαλία.

Δημήτρης Νατσιός

δάσκαλος - πτυχ. Θεολογικής Σχολής Α.Π.Θ.

Κιλκίς 2 - Απριλίου - 2013

Για παραγγελίες και πληροφορίες πατήστε στον παρακάτω σύνδεσμο:

<https://sites.google.com/site/melenethanasake/>

Πηγή: impantokratoros.gr